

Communicatie

Is dit poëzie, vraagt **Arjan Peters** zich af bij Delphine Lecompte en Giorgio Bassani. Wel weet hij wie hij liever leest.

Bewerking Studio V

Dichter uit de school 'Ik ben me er eentje', Delphine Lecompte, stapt in haar bundel *Vrollijke verwoesting* (De Bezige Bij; € 21,99) de deur uit en komt een ontslagen kraanmachinist tegen.

**Ik vraag: 'Heb je zin om met me mee te gaan naar het ziekenhuis en nierbekkens te stelen?'
Hij zegt: 'Oké.'**

In de wereld van Delphine Lecompte kijkt niemand op van wat ze zegt, want daar weet iedereen dat zij me er eentje is. Ze nemen de bus naar het ziekenhuis, de kraanmachinist legt een hand op haar hand, maar die trekt ze weg en zegt:

**Ik overweeg een borstvergroting
Verder overweeg ik ook nog een kluizenaarsleven in Lapland. En vadermoord.
De ontslagen kraanmachinist zegt: 'Het eerste en het laatste zijn goede ideeën.'**

En dan zijn ze in het ziekenhuis. Een idiote scène met twee gynaecologen sla ik nu over. De laatste strofe is deze:

**We bedrijven de liefde tussen naargeestige katheters en liefelijke nierbekkens
Nu kan het hunkeren naar mijn kind beginnen
Ik zeg: 'Het hunkeren naar mijn zoon kan nu een aanvang nemen.'
De ontslagen kraanmachinist zegt: 'Maar eerst moet je je borsten laten vergroten
En je vader vermoorden.'**

Een gedicht als een slechte grap, omslachtig verteld, en met een minimum aan stijl. Is het wel poëzie? Dat vraagt Jan van der Haar zich ook af, maar dan in het nawoord bij zijn vertaling van de bundel *Epitaf* van Giorgio Bassani uit 1974 (Koppenik; € 22,50). Soms lijkt het of die schrijver, die in zijn romans Ferrara vereeuwigde, luchtig voor zich uit zit te mijmeren. Maar onverwacht kan hij ook uithalen. 'Aan een andere criticus' gaat zo:

**Als een gedicht inmiddels - naar jouw zeggen -
uitsluitend beschouwd moet worden als een simpel
communicatiemiddel
zoals zoveel andere welnu
het zij zo**

**Communiceren via de kunst was altijd al
mijn hoogste streven
al durfde ik daar nooit maar dan ook nooit
op te hopen zelfs niet bij jou
klootzak**

Dat is het ware communiceren, nog via de kunst ook, in een simpele tekst die de criticus met dat wellustige slotwoord ('coglione!') om de oren slaat. Heel goed, als er afstand is tussen de maker en de beschouwer.

Lecompte moet ook vooral doen waar ze zin in heeft. Intussen zweer ik bij Bassani.